

HỒI THỨ HAI MƯỜI HAI

THƯỢNG QUAN PHI YẾN LẠI XUẤT HIỆN

Con tiểu yêu tinh này dường như chỉ thích làm những chuyện quái đản.

Lúc này thị ngồi chồm hổm trong viện, giương cặp mắt thao láo nhìn khu đất trống trước mặt ngơ ngẩn xuất thần.

Trên mặt đất chẳng có gì, cả ngọn cỏ cũng không nổi.

Lục Tiểu Phụng cũng nghĩ không ra tại sao khu đất này lại trống trụi. Chàng không nhận được cất tiếng hỏi:

-Tiểu biểu thư ! Cô coi cái gì vậy ?

Tuyệt Nhi vẫn lặng thinh, cũng không quay đầu nhìn lại.

Dù là nhà học cứu đang khảo sát kinh điển tưởng cũng không chuyên tâm đến thế.

Con tiểu yêu quái đang coi chi vậy ? Lục Tiểu Phụng không khỏi động tính hiếu kỳ, chàng cũng ngồi xuống bên cạnh Tuyệt Nhi. Mắt thị ngó về phương nào, chàng cũng ngó theo phương đó, nhưng chẳng thấy chi hết.

Hiển nhiên lâu ngày không gặp mưa, mặt đất đã khô cứng. Gần đó trong vườn hoa cỏ tốt tươi mà khu đất này ằng khè không một tấc cỏ nào mọc được.

Giếng nước gần đó dường như đã lâu ngày không ai dùng đến. Cái cần trục trên miệng giếng bám đầy đất vàng khè.

Hai bên viện có mấy gian sương phòng cũ kỹ rách nát. Khóa cửa đã han rỉ.

Lục Tiểu Phụng quan sát hồi lâu mà không hiểu Tuyệt Nhi ngồi đây làm chi ?

Đột nhiên thị lên tiếng:

-Đây là nơi khảo cứu Phật học của tổ phụ ta hồi lão nhân gia còn sinh thời.

Lục Tiểu Phụng đã biết tổ phụ thị ngày trước cùng với Hoắc Hưu vâng mệnh Vương triều ủy thác cô nhi. Lão chính là Thượng Quan Cẩn à cũng là hoàng thúc viễn phòng của Đại Kim Bằng Vương.

Tuyệt Nhi nói tiếp:

-Sau khi tệt tổ phụ qua đời trước đây một năm, chẳng còn ai qua lại chốn này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô nương tới đây làm chi ?

Tuyết Nhi đột nhiên ngoẹo đầu trừng mắt hỏi lại:

-Câu này ta đang định hỏi công tử. Công tử tới đây làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ ... tại hạ đến kiếm cô.

Tuyết Nhi hỏi:

-Kiếm ta làm chi ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Đến thăm cô và chơi với cô một lúc cho đỡ buồn.

Tuyết Nhi dựng mặt lên cười lạt hỏi:

-Ta nói câu nào công tử cũng không tin thì còn có chuyện gì mà chơi ?

Lục Tiểu Phụng cười hề hề hỏi:

-Sao cô biết tại hạ chẳng tin cô câu nào ?

Tuyết Nhi đáp:

-Chính công tử nói ra như vậy.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái hỏi:

-Chẳng lẽ cô tưởng tại hạ nói câu gì cũng là thật cả ?

Tuyết Nhi giương cặp mắt lên nhìn chàng hồi lâu, bỗng thị mỉm cười.

Lục Tiểu Phụng cũng cười theo. Chàng chợt phát giác lúc thị cười ra vẻ một cô gái vừa ngoan ngoãn vừa dễ bảo.

Tuyết Nhi bỗng dựng mặt lên hỏi:

-Công tử muốn chơi trò gì với ta thì chơi đi ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Tại hạ muốn hỏi cô gặp lệnh sư thư lần cuối cùng vào lúc nào ?

Tuyết Nhi đáp:

-Chính hôm y đưa Hoa Mãn Lâu về đây, mà cũng là ngày chúng ta ra đi tìm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sau khi cô trở về không gặp y lần nào nữa ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Không gặp nữa.

Mặt lộ vẻ bi thương, thị nói tiếp:

-Ngày thường y đối với ta rất tốt. Bình thời y ra đi, lần nào cũng để lời dặn ta, nhưng lần này ... lần này nhất định y bị người giết chết rồi.

Lục Tiểu Phụng ra chiều suy nghĩ hỏi:

-Bình thời y có thường ra ngoài không ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ngày trước y không dám, sau khi tổ phụ qua đời, y biến thành lớn mật dần dần. Chẳng những nhiều lần ra đi mà thường thường đi hàng nửa tháng cũng chẳng trở về. Ta hoài nghi y có tình nhân ở ngoài, nhưng y không chịu thừa nhận.

Thị lại nói thêm:

-Song thân sớm qua đời, chúng ta vẫn ở chung với tổ phụ. Y chẳng biết sợ trời sợ đất nhưng rất sợ tổ phụ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thúc thúc các cô trước nay không quản cố y hay sao ?

Tuyết Nhi lắc đầu đáp:

-Lão nhân gia có muốn quản cố cũng không được. Thậm chí có lần thúc thúc bỏ y vào phòng khóa lại mà y còn nghĩ cách chuồn ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bình thời lệnh thúc thúc đối đãi với lệnh thư thư có tử tế không ?

Tuyết Nhi đáp:

-Không tử tế đâu. Thúc thúc thường thóa mạ thư thư, bảo y làm bại hoại môn phong nhà Thượng Quan. Thư thư vẫn không để lòng.

Thị nghiêng răng nói tiếp:

-Vì thế mà ta hoài nghi lão nhân gia hạ sát thư thư.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng lệnh thư thư không chết đâu.

Tuyết Nhi hỏi:

-Ai bảo thế ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hoa Mãn Lâu mới gặp y cách đây chưa lâu.

Tuyết Nhi cười lạt hỏi:

-Gã ngó thấy thư thư ta ư ? Gã đui mắt chẳng khác gì giống dơi thì nhận thấy thư thư ta thế nào được ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y nghe rõ thanh âm lệnh thư thư nói chuyện.

Tuyết Nhi đột nhiên biến sắc nói:

-Nếu vậy thì nhất định Thượng Quan Đan Phụng đã mạo xưng y. Hai người này hao hao giống nhau. Hồi còn nhỏ thường bắt chước thanh âm của đối phương để nói

chuyện. Một lần Đan Phụng bịt mắt bắt chước tiếng thư thư để gạt ta mà ta cũng mắc lừa luôn.

Lục Tiểu Phụng không khỏi lộ vẻ kỳ quái. Vụ này càng đi vào chỗ kỳ bí càng khiến cho chàng thích thú.

Tuyết Nhi nắm chặt tay lại nói:

-Công tử nói vậy là ta hiểu ngay. Kẻ sát hại thư thư ta đích thị là y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô muốn nói Thượng Quan Đan Phụng chăng ?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

-Ngoài mặt tuy thị tử tế với thư thư thường nói y hoàn toàn giả trá vì y vẫn đem lòng ghen ghét với thư thư bởi đã kém thông minh lại thua bề xinh đẹp.

Thị không chờ Lục Tiểu Phụng lên tiếng, lại nói tiếp:

-Thị sát hại thư thư rồi còn cố ý mạo xưng thư thư ở trước mặt Hoa Mãn Lâu để các vị tưởng thư thư ta chưa chết.

Lục Tiểu Phụng thở dài không biết nói sao ? Lời Tuyết Nhi tuy có vẻ hoang đường nhưng chẳng phải hoàn toàn vô lý.

Tuyết Nhi đột nhiên nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng nói:

-Ta nhờ công tử giúp cho một việc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Giúp cô điều gì ?

Tuyết Nhi đáp:

-Giúp ta móc thi thể thư thư lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô nương đã biết thi thể lệnh thư thư chôn vùi ở đâu chưa ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ta biết rồi, nhất định ở nơi đây.

Lục Tiểu Phụng muốn cười nhưng không sao cười ra tiếng được.

Tuyết Nhi vẻ mặt nghiêm trang nói:

-Ta cứ tìm khu vườn hoa này mà rút cục tìm không ra. Bây giờ ta mới phát giác y nhất định giết chết thư thư ta rồi vùi xác ở đây.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

-Cô đã phát hiện ra điều chi ?

Tuyết Nhi đáp:

-Lúc tuổi già tổ phụ ta chẳng khác gì nhà sư, chẳng những không đầy xéo cả con kiến mà còn nghiền cơm nát để nuôi chúng. Vì thế trong viện này rất nhiều kiến.

Cô hứng khởi đỏ mặt lên nói tiếp:

-Thế mà bây giờ ta ngồi đây coi đến hai giờ chẳng thấy một con kiến nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế mà cô cho là ...

Tuyệt Nhi ngắt lời:

-Ta nhận ra khu đất này nhất định có chất độc nên cả con kiến cũng không dám bén mảng tới.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi:

-Có chất độc ư ?

Tuyệt Nhi đáp:

-Nhất định y dùng độc dược sát hại thư thư. Bây giờ chất độc từ thi thể thư thư tán ra thấm vào đất nên cả khu đất này cũng bị độc tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đất cũng bị độc tử ư ?

Tuyệt Nhi đáp:

-Hẳn chứ. Đất cũng có sống có chết. Đất sống hoa cỏ mới nảy nở mới có sâu kiến.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Cô nghĩ ngợi nhiều quá. Con người con nhỏ tuổi đã nghĩ vợ nghĩ vẫn là đi mau đến chỗ già nua.

Tuyệt Nhi trợn mắt lên hỏi:

-Công tử không chịu giúp ta chứ gì ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Bữa nay tại hạ làm việc ngu xuẩn nhiều rồi.

Tuyệt Nhi lại trợn mắt ngó chàng hồi lâu. Đột nhiên cô bật tiếng la làng:

-Cứu mạng, cứu mạng ! Lục Tiểu Phụng định cưỡng hiếp ta !

Lục Tiểu Phụng hốt hoảng cãi:

-Tại hạ không đụng đến người cô. Cô la rùm chi vậy ?

Tuyệt Nhi cười nói:

-Chẳng những ta chỉ la rùm lúc này mà về sau gặp người nào quen biết công tử ta cũng tố cáo là công tử cưỡng gian hoại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ cưỡng gian hoại ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ừ ! Hoài nghi là cường gian nhiều lần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô tưởng người ta tin lời con tiểu nha đầu bịa đặt chẳng ?

Tuyết Nhi đáp:

-Ai không tin, ta sẽ cởi y phục cho họ coi để họ thấy ta còn nhỏ hay không ?

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi đăm đăm nhìn Tuyết Nhi. Chàng gục gặc cái đầu, miệng lẩm bẩm:

-Con nha đầu này điên rồi ! Nhất định là điên rồi !

Tuyết Nhi nói:

-Hay lắm ! Đúng là ta điên thật. Bây giờ ta còn muốn la nữa.

Quả nhiên thị lại la lên.

Nhưng lần này Lục Tiểu Phụng nhanh tay bịt lấy miệng thị hỏi:

-Chẳng lẽ cô còn quấy phá mãi ư ?

Tuyết Nhi gạt đầu. Thị chờ chàng buông tay liền hỏi ngay:

-Phải chăng công tử ứng chịu rồi ?

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi lại:

-Ta rất lấy làm kỳ, không hiểu ai đã dạy cách này cho cô ?

Tuyết Nhi cười đáp:

-Đây chỉ là một trong ba biện pháp cũ rích để đối phó với nam nhân. Bây giờ ta mới biết biện pháp này quả nhiên ứng nghiệm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Còn hai biện pháp nữa là những gì ?

Tuyết Nhi mỉm cười đáp:

-Khi nào ta chịu cho công tử hay. Ta cần dành lại để phòng đối phó với công tử. Dĩ nhiên ta chẳng để công tử biết trước.

Thị nhảy vọt lên nói:

-Ta đi kiếm cuộc xéng. Công tử hãy ngoan ngoãn ở đây chờ đợi. Đêm nay ta còn bắt trộm mấy con chim bồ câu về nướng cho công tử nhắm rượu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chim bồ câu ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Thư thư ta nuôi rất nhiều bồ câu. Bình nhật y không cho ai đụng vào chúng. Nhưng bây giờ ... ai bắt chúng y cũng mặc kệ ...

Mặt thị lộ vẻ bi thương. Đột nhiên thị trở gót chạy đi.

Lục Tiểu Phụng ngó hai bím tóc rung rinh của thị, mặt chàng lộ vẻ kỳ quái. Đột nhiên chàng tung mình rượt theo Tuyết Nhi la gọi:

-Cô nương ! Tại hạ cùng đi với cô nương để kiếm cuộc xẽng.

Tuyết Nhi hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Ta sợ cô bị chim bồ câu cắp đem đi.

Tiếng cười của chàng có điều quái lạ.

Tuyết Nhi ngó chàng hỏi:

-Phải chăng công tử sợ ta cũng mất tích đột ngột như thư thư ?

Một cơn gió mát thổi qua. Mấy con chim én từ trong bụi hoa bay vọt lên ra ngoài tường. Bầu trời dần dần tối lại.

Lục Tiểu Phụng ngừng đầu nhìn: Những bóng chim én dần dần mất hút vào trong sắc chiều tàn. Đột nhiên chàng thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Đến chim chóc còn không muốn ở lại đây huống chi là người...

Phải chăng Thương Quan Phi Yến cũng bay ra ngoài như những con én này, hay là cô bị chôn vùi dưới đất vàng ?

Tại sao Thương Quan Đan Phụng cũng mất tích ? Đại Kim Bằng Vương phải chăng đã biết nàng đi đâu, nên lão không hỏi Lục Tiểu Phụng về tin tức của nàng ?

Hai chân của lão bị chặt rồi có sáu ngón không ?

Mấy vấn đề này ai có thể tìm ra được đáp án ?

Trời đã huỳnh hôn. Sau lúc huỳnh hôn gió thổi càng lạnh. Ngọn gió lạnh xuyên qua cửa sổ vào nhà. Gió thổi đến bên mình Hoa Mãn Lâu khiến gã biết trời tối rồi.

Làn da của gã cũng cảm giác linh mẫn khác người thường như tai mũi gã vậy.

Có điều lúc này Hoa Mãn Lâu không còn tâm tình hưởng thụ làn gió nhẹ nhàng vào lúc huỳnh hôn buổi tháng Tư. Tâm thần gã đang rối loạn.

Từ ngày Hoa Mãn Lâu gặp Thương Quan Phi Yến trong tòa tiểu điểm kia, tâm thần gã thỉnh thoảng thấy hoang mang bối rối, nhất là những lúc gã hoàn toàn cô độc.

Gã phát giác trong vụ này có điều quái dị, nhưng quái dị ở chỗ nào thì gã không nói được.

Bây giờ đến lúc ăn cơm rồi mà chưa thấy Lục Tiểu Phụng trở về. Đại Kim Bằng Vương cũng không phái người tới mời bọn họ về ăn cơm.

Dường như sự tình lại biến đổi, nhưng lúc gã phát giác thì biến hóa ra sao gã cũng không nói được.

Giữa lúc ấy đột nhiên gã phát giác trong làn gió có mùi hương khác lạ. Chính mùi hương này đã khiến tâm thần gã bồi hồi.

Gã tự hỏi:

-Phải chăng là Thương Quan Phi Yến đã trở về ?

Hoa Mãn Lâu bám vào cửa sổ, người gã vọt ra ngoài. Gã tin là cảm giác của mình nhất định không thể sai trật.

Nhưng gã chẳng nhìn thấy gì. Thế giới đối với gã vĩnh viễn không bao giờ sáng sủa, chẳng bao giờ có màu sắc, chỉ hoàn toàn là một vùng hắc ám tuyệt vọng !

Mùi hương vừa rồi trộn lẫn với mùi hương hoa thơm khiến cho gã không phân biệt được từ phía nào đưa tới.

Nhưng đột nhiên gã nghe tiếng người nói từ trong bụi hoa vọng lại:

-Tiểu muội đã về đây.

Quả nhiên là thanh của Thương Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu miễn cưỡng kiềm chế mỗi kích động trong lòng. Hồi lâu gã mới nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

-Quả nhiên cô nương đã trở về.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Tướng công biết tiểu muội trở về ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ không biết mà chỉ hy vọng cô trở về.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

-Phải chăng tướng công đang nghĩ tới tiểu muội ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Nụ cười lộ ra mối tình cảm không bút nào tả xiết, cũng không hiểu đây là sự hoan hỷ hay sự chua cay ?

Thương Quan Phi Yến đã tiến lại nắm tay gã, dịu dàng hỏi:

-Tiểu muội đã trở về mà sao tướng công lại không vui vẻ ?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng đáp:

-Tại hạ ... tại hạ còn có điều chưa nghĩ ra .

Thương Quan Phi Yến hỏi :

-Điều chi ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Lần thứ hai tại hạ gặp cô nương, lại nghĩ tới một người khác.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Tướng nghĩ tới ai ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Thượng Quan Đan Phụng.

Gã vừa nói tên này ra liền cảm thấy tay Thượng Quan Phi Yến khẽ run lên.

Nhưng cô lập tức nắm chặt tay gã hơn. Làm bộ phụng phịu, cô hỏi:

-Lúc tướng công gặp tiểu muội lại nghĩ đến y ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Đúng thế !

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Tại sao vậy ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Vì ... vì có lúc tại hạ tưởng chừng cô nương với Thượng Quan Đan Phụng là một người.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Sao tướng công lại cảm giác như vậy được ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ cũng không biết nữa, nên chính tại hạ ... thường thường cũng cảm thấy kỳ quái.

Thượng Quan Phi Yến nói:

-Chẳng lẽ tướng công cũng tin lời cô em của tiểu muội xác định là Thượng Quan Phi Yến bị người giết chết rồi. Thượng Quan Phi Yến bây giờ chỉ là Thượng Quan Đan Phụng ngây trang hay sao ?

Hoa Mãn Lâu khôn bề mở miệng, vì trong gã quả có ý hoài nghi như vậy. Gã không muốn nói dối trước mặt con người mà gã vẫn yêu mến.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Tướng công còn nhớ Thôi Nhất Đông không ? Tướng công còn nhớ đã hỏi tiểu muội những gì không ? Phải chăng tướng công đã hỏi: “Cô nương có nghe thấy tuyết hoa rụng xuống nóc nhà ? Cô nương có cảm giác được nụ hoa ở giữa làn xuân phong từ từ hé nở ? Nguồn sinh lực đó thực là kỳ diệu !”

Thượng Quan Phi Yến dừng lại một chút rồi tiếp:

-Tướng công còn hỏi: “Cô nương có biết trong ngọn thu phong thường đem lại cái gì ? Phải chăng nó đưa mùi thanh hương ở lá từ trên núi xa xa về để cống hiến cho mình ?”

Dĩ nhiên Hoa Mãn Lâu còn nhớ như in trong óc.

Những câu này chính gã đã nói ra mà bây giờ Thương Quan Phi Yến nhắc lại không sai một chữ.

Thương Quan Phi Yến lại hỏi:

-Nếu tiểu muội là Thượng Quan Đan Phụng thì sao lại biết được những câu này ? Sao lại nhớ rõ ràng đến thế ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Đột nhiên gã phát giác mối hoài nghi của mình thật vô căn cứ mà cũng vô dụng nữa.

Gã không khỏi nảy ra chút hối hận trong lòng rồi không nhịn được khẽ đưa tay lên vuốt tóc trên đầu Thương Quan Phi Yến.

Thương Quan Phi Yến đã ngã mình vào lòng gã và ôm chặt lấy gã.

Hoa Mãn Lâu bây giờ chỉ còn cảm thấy mình đầy đủ hạnh phúc, cơ hồ gã quên hết mọi sự.

Giữa lúc ấy, gã đột nhiên phát giác tay Thương Quan Phi Yến điểm vào huyệt Ngọc chẩm sau gáy gã.

Tiếp theo gã không cảm thấy gì nữa.

oOo

Trên mặt đất đã hiện ra một huyết động rộng chừng hơn trường sâu đến hai thước. Người Lục Tiểu Phụng mờ hôi ướt đầm.

Thượng Quan Tuyết Nhi quỳ xuống một bên. Hai tay thị đỡ lấy má chàng lắc đi lắc lại không ngớt hỏi:

-Công tử dừng lại làm gì ? Phải tiếp tục đào xuống nữa chứ ? Thân hình công tử khoẻ mạnh như vậy mà sao vô dụng đến thế ?

Lục Tiểu Phụng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán nhăn nhó cười đáp:

-Vì tại hạ chưa ăn cơm. Đáng lý bây giờ tại hạ đang ngồi trên bộ ghế thoải mái bồi tiếp lệnh thúc thúc uống rượu. Nhưng tại hạ lại là thằng ngốc ở đây đào huyết động.

Tuyết Nhi chớp mắt nói:

-Chẳng lẽ công tử không muốn chiều lòng một cô gái như ta đào huyết giùm ? Công tử muốn ngồi bàng quan chẳng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ không muốn mà phải làm thanh ra xúi quẩy.

Tuyết Nhi nói:

-Vụ này sao lại kể là xúi quẩy được ? Chính là một chuyện rất quang vinh.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên hỏi:

-Quang vinh ư ?

Tuyệt Nhi đáp:

-Người đàn ông khác có quỳ gối xuống năn nỉ ta đào lỗ giùm ta cũng không chịu đâu !

-----oOo-----